

Traducerea acestei pagini a fost generată prin traducere automată [\[Link\]](#). Traducerile automate pot conține erori care pot reduce claritatea și exactitatea; Ombudsmanul nu își asumă răspunderea pentru eventuale discrepanțe. Pentru cele mai fiabile informații și securitate juridică, vă rugăm să consultați versiunea sursă din engleză, linkul de mai sus. Pentru mai multe informații, vă rugăm să consultați [politica noastră lingvistică și de traducere \[Link\]](#).

Deciziei în cazul 1953/2008/MF - Presupusa omisiune de plată retroactivă a alocației pentru copilul aflat în întreținere

Decizie

Caz 1953/2008/MF - Deschis la 30/07/2008 - Recomandare privind 07/09/2009 - Decizie din 18/10/2010

Reclamantul este un funcționar al Parlamentului care are un copil cu handicap. Ca urmare a handicapului copilului, reclamantul a beneficiat de o alocație UE dublă pentru copilul aflat în întreținere, prevăzută în Statutul funcționarilor, precum și de o alocație la nivel național.

Parlamentul a considerat că cele două alocații sunt de aceeași natură și a dedus cuantumul alocației naționale din alocația UE dublă. Parlamentul a procedat astfel în pofida solicitării reclamantului de a nu lua o decizie înaintea pronunțării Curții Europene de Justiție într-un caz similar aflat pe rol. Câteva luni mai târziu, Curtea a hotărât că cele două alocații în cauză nu sunt de aceeași natură. În temeiul acestei hotărâri, reclamantul a solicitat Parlamentului plata retroactivă a alocației duble pentru copilul aflat în întreținere. Parlamentul a refuzat pe motiv că hotărârea se aplică doar părților implicate în proces.

În plângerea sa, reclamantul a afirmat că Parlamentul nu a acționat în mod corect și în conformitate cu principiul egalității de tratament. Acesta susține că Parlamentul nu a luat în considerare în mod adecvat hotărârea susmenționată atunci când a refuzat plata retroactivă și integrală a alocației duble pentru copilul aflat în întreținere.

Ombudsmanul a considerat că, deși Parlamentul nu este obligat prin lege să aplice hotărârea în cazul altor funcționari aflați în situații similare, dar care nu s-au constituit parte la proces, legea nu îi interzice să aplice interpretarea pe care Curtea o dă legislației europene în cazul acestor funcționari. Acest lucru nu este doar perfect legal, ci și în conformitate cu principiile bunei administrări. Ombudsmanul a constatat că refuzul Parlamentului de a despăgubi reclamantul pentru deducerea ilegală a alocației europene duble pentru copilul aflat în întreținere constituie un caz de administrare defectuoasă. Refuzul Parlamentului a fost agravat de faptul că

reclamantul i-a solicitat în mod special să aștepte hotărârea Curții înainte de a opera deducerea, însă Parlamentul nu a procedat în acest fel.

În consecință, Ombudsmanul a formulat următorul proiect de recomandare: „*Parlamentul va plăti retroactiv reclamantului alocația dublă pentru copilul aflat în întreținere pentru perioada cuprinsă între 1 martie 2004 și 1 aprilie 2005, respectiv suma de 5 500 EUR.*”

Parlamentul a respins proiectul de recomandare.

Ombudsmanul a subliniat importanța socială a alocațiilor plătite părinților care au copii cu handicap și a reiterat administrarea defectuoasă pe care a constatat-o, închizând cazul cu o observație critică. De asemenea, Ombudsmanul a informat Comisia pentru petiții din cadrul Parlamentului cu privire la poziția serviciilor administrative ale acestuia față de drepturile fundamentale ale copiilor și persoanelor cu handicap.

Cu privire la istoricul plângerii

1. Fiul reclamantului s-a născut în 1979. Are un handicap mental.
2. Reclamantul este funcționar al Parlamentului European. În conformitate cu articolul 67 alineatul (3) din Statutul funcționarilor [1], din 1992 până în 2004, Parlamentul a acordat reclamantului alocația lunară dublă pentru creșterea copilului, în valoare de 521 EUR. În plus, în conformitate cu Legea luxemburgheză din 16 aprilie 1979, fondul de ajutor mutual luxemburghez a plătit reclamantului, în calitate de reprezentant legal al copilului său cu handicap, o alocație specială pentru copiii cu handicap (denumită în continuare „alocația luxemburgheză”). Aceasta s-a ridicat la 553 de euro pe lună.
3. La 25 martie 2004, șeful Unității pentru drepturile individuale a Parlamentului a informat reclamantul că articolul 67 alineatul (2) din Statutul funcționarilor [2] nu permitea suprapunerea prestațiilor europene cu cele din alte surse. Șeful unității pentru drepturile individuale a afirmat în continuare că, începând cu 1 martie 2004, alocația luxemburgheză pentru copilul său cu handicap urma să fie dedusă din alocația dublă pentru creșterea copilului aflat în întreținere, întrucât cele două alocații erau de aceeași natură. Prin urmare, reclamantul nu a primit deloc alocația dublă pentru creșterea copilului, deoarece aceasta era mai mică decât alocația luxemburgheză.
4. La 2 februarie 2004, un alt funcționar al Parlamentului (dl W.), al cărui copil este, de asemenea, cu handicap mintal, a depus o cerere la Tribunalul de Primă Instanță (CFI) împotriva deciziei Parlamentului de a deduce indemnizația luxemburgheză din alocația dublă pentru creșterea copilului plătită de *Parlament (W./Parlamentul)* [3].
5. La 16 iunie 2004, reclamantul a depus o plângere în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut împotriva deciziei Parlamentului din 25 martie 2004. În cadrul acestei plângeri, acesta a

contestat deducerea alocației luxemburgheze din alocația pentru creșterea copilului cu dublă întreținere datorată în temeiul Statutului funcționarilor și a solicitat autorității împuternicite să facă numiri să amâne decizia sa cu privire la plângerea sa, având în vedere cauza pendinte menționată mai sus.

6. Prin scrisoarea din 27 septembrie 2004, Parlamentul a respins plângerea reclamantului în temeiul articolului 90 alineatul (2) pe motiv că cele două indemnizații erau de aceeași natură. Parlamentul a refuzat, de asemenea, să își amâne decizia având în vedere cauza pendinte, dar nu a prezentat niciun motiv pentru refuzul său.

7. Tribunalul de Primă Instanță a respins cererea domnului W.. Ulterior, domnul W. a introdus un recurs la Curtea Europeană de Justiție (CEJ). În hotărârea sa din 18 decembrie 2007 [4] (denumită în continuare „hotărârea”), CEJ a hotărât că, având în vedere obiectul și scopul său, alocația luxemburgheză pentru un copil cu handicap nu este de aceeași natură cu alocația dublă pentru creșterea copilului acordată de Parlament în conformitate cu articolul 67 alineatul (3) din Statutul funcționarilor. Parlamentul a fost obligat la plata retroactivă către recurent a alocației pentru creșterea copilului cu dublă întreținere corespunzătoare, precum și a dobânzilor acumulate.

8. La 21 ianuarie 2008, reclamantul a depus o cerere la Parlament în temeiul articolului 90 alineatul (1) din Statutul funcționarilor. În temeiul hotărârii, acesta a solicitat Parlamentului să îi plătească alocația dublă pentru creșterea copilului, precum și alocația acumulată pentru perioada cuprinsă între 1 martie 2004 și 1 aprilie 2005.

9. La 7 februarie 2008, reclamantul a depus o cerere pentru alocația dublă pentru creșterea copilului, fără deducerea alocației luxemburgheze. Prin decizia din 4 martie 2008, acest lucru a fost acordat reclamantului, cu efect de la 1 ianuarie 2008.

10. Reclamantul a formulat o nouă cerere de plată a sumelor deduse de Parlament înainte de pronunțarea hotărârii, între 1 martie 2004 și 1 aprilie 2005. Aceste deduceri au fost efectuate din alocația dublă pentru creșterea copilului în temeiul articolului 67 alineatul (2) din statut.

11. La 15 februarie 2008, șeful Unității pentru drepturile individuale din cadrul Parlamentului a respins cererea reclamantului pe motiv că hotărârea privind plata retroactivă s-a aplicat numai între părți și nu a putut fi aplicată în cazul reclamantului. Parlamentul a declarat, de asemenea, că, la 4 martie 2008, șeful Unității pentru drepturile individuale l-a informat pe reclamant că *„are dreptul la alocația dublă pentru creșterea copilului în întreținere începând cu 1 ianuarie 2008.”*

12. La 5 martie 2008, reclamantul a depus la Parlament o a doua plângere în temeiul articolului 90 alineatul (2) din Statutul funcționarilor. Reclamantul a invocat aplicarea *erga omnes* a hotărârii.

13. Prin scrisoarea din 16 iunie 2008, Parlamentul a respins plângerea prevăzută la articolul 90 alineatul (2) pentru motivul că hotărârea nu putea fi considerată un nou fapt de fond. Prin urmare, termenele pentru căile de atac interne în cazul reclamantului nu au putut fi redeschise.

14. La 9 iulie 2008, reclamantul s-a adresat Ombudsmanului.

Obiectul anchetei

15. În plângerea sa, reclamantul a susținut că Parlamentul nu a acționat corect și în conformitate cu principiul egalității de tratament. În sprijinul acestei afirmații, reclamantul a susținut că Parlamentul nu a luat suficient în considerare hotărârea atunci când a refuzat retroactiv să îi plătească alocația completă dublă pentru creșterea copilului pentru perioada în care a fost redusă.

16. Reclamantul a solicitat Parlamentului să îi plătească sumele pe care le-a dedus între 1 martie 2004 și 1 aprilie 2005 din alocația dublă pentru creșterea copilului în întreținere acordată de Parlament ca urmare a indemnizației luxemburgeze pe care o primea pentru copilul său cu handicap.

Ancheta

17. La 30 iulie 2008, Ombudsmanul a deschis o anchetă cu privire la acuzația și cererea reclamantului.

18. La 11 noiembrie 2008, Parlamentul și-a transmis avizul. Ombudsmanul a transmis reclamantului invitația de a formula observații, pe care a trimis-o la 25 noiembrie 2008.

19. După o analiză atentă a avizului și a observațiilor, la 7 septembrie 2009, Ombudsmanul a formulat un proiect de recomandare în conformitate cu articolul 3 alineatul (6) din statutul său.

20. La 18 ianuarie 2010, Parlamentul a transmis avizul său motivat. Ombudsmanul a transmis acest răspuns reclamantului, cu o invitație de a prezenta observații. Reclamantul și-a transmis observațiile la 1 martie 2010.

Analiza și concluziile Ombudsmanului

A. Prezumatul tratament inechitabil

Argumente prezentate Ombudsmanului

21. Reclamantul a susținut că Parlamentul nu a acționat corect și în conformitate cu principiul egalității de tratament. În sprijinul acestei afirmații, reclamantul a susținut că Parlamentul nu a luat suficient în considerare hotărârea atunci când a refuzat retroactiv să îi plătească alocația

pentru creșterea copilului cu dublă întreținere pentru perioada în care a fost redusă.

22. Reclamantul a solicitat Parlamentului să îi plătească suma pe care, în perioada 1 martie 2004-1 aprilie 2005, a dedus-o din alocația dublă pentru creșterea copilului pe care o acordase reclamantului, din cauza alocației luxemburgeze pe care o primea pentru copilul său cu handicap.

23. În avizul său, Parlamentul a afirmat că a respins *parțial* [5] plângerea prevăzută la articolul 90 alineatul (2) din 27 septembrie 2004. Potrivit unei jurisprudențe constante în vigoare la acea dată, aplicarea regulii privind nesuprareglementarea prestațiilor, prevăzută la articolul 67 alineatul (2) din statut, era justificată [6] , întrucât cele două indemnizații erau de natură comparabilă și aveau același obiectiv: „ *atât indemnizația legală, cât și indemnizația luxemburgheză au fost în mod clar destinate să ofere asistență cu privire la costurile suportate de ajutorul și asistența necesare pentru îngrijirea unei persoane cu handicap grav.* ” Cu toate acestea, în 2004, reclamantul nu a recurs la procedurile judiciare de recurs, astfel cum se prevede la articolul 91 alineatul (3) din Statutul funcționarilor [7] , pe care ar fi putut să le utilizeze pentru a contesta decizia Parlamentului. Ca urmare, decizia cu privire la situația sa a devenit definitivă.

24. În *cauza W./Parlamentul* , CEJ a statuat că alocația luxemburgheză *nu este de natură similară* alocației duble pentru creșterea copilului prevăzută la articolul 67 alineatul (3) din statut. Parlamentul a fost obligat la plata restanțelor la alocația pentru creșterea copilului, pe care reclamantul, domnul W., ar fi trebuit să o primească începând cu 1 iulie 2003. În lumina hotărârii, care a anulat hotărârea Tribunalului de Primă Instanță [8] , Parlamentul a decis să își modifice practica administrativă.

25. Cu toate acestea, Parlamentul a considerat că nu poate fi obligat să plătească retroactiv indemnizațiile în cauză reclamantului. Hotărârea nu a fost aplicabilă terților în cauză, în privința cărora hotărârea nu poate avea niciun efect juridic retroactiv. Hotărârea a fost aplicabilă numai părților în cauză.

26. Parlamentul s-a referit la jurisprudența aplicabilă [9] , care prevede că, pe lângă părțile reale în procedura în fața Curții, singurele persoane vizate de efectele juridice ale unei hotărâri a Curții care anulează un act sunt persoanele direct afectate de actul anulat. O astfel de hotărâre nu poate constitui decât un element nou în ceea ce privește aceste persoane.

27. Reclamantul nu a fost parte *în cauza W./Parlamentul*. Prin urmare, nu a fost vizat în mod direct de măsurile anulate de CEJ. Prin urmare, hotărârea nu a constituit un element nou. În plus, termenul de introducere a unei căi de atac împotriva respingerii reclamației sale în 2004 expirase. Prin urmare, decizia administrativă a Parlamentului din 25 martie 2004 a devenit definitivă și nu poate fi modificată. Reclamantul nu poate invoca, în temeiul principiului egalității de tratament, aplicarea retroactivă a hotărârii în situația sa personală și nu poate solicita rambursarea sumelor deduse din alocația dublă pentru creșterea copilului.

Evaluarea Ombudsmanului care a condus la elaborarea unui proiect de recomandare

28. Este incontestabil că hotărârea de anulare a deciziei Parlamentului în cauza domnului W. și de dispunere a plății retroactive era obligatorie din punct de vedere juridic numai pentru părțile la procedură. Prin urmare, jurisprudența constantă este limitată de limitele personale, materiale și temporale ale litigiului.

29. Cu toate acestea, chiar dacă hotărârea nu are un efect *erga omnes de jure*, nu este exclus ca hotărârea să aibă un efect *erga omnes de facto*. Chiar dacă Parlamentul nu este obligat din punct de vedere juridic să pună în aplicare hotărârea în ceea ce privește funcționarii care se află în circumstanțe similare, dar care nu sunt parte în cauză, Parlamentul nu este cu siguranță împiedicat din punct de vedere juridic să aplice interpretarea dreptului european dată de Curte acestor funcționari. Acest lucru nu numai că ar fi perfect legal, dar ar fi și în conformitate cu principiile bunei administrări [10].

30. La punctul 99 din hotărâre [11], CEJ a decis că alocația luxemburgheză pentru persoanele cu handicap și alocația europeană pentru copii cu dublă întreținere, plătită părinților copiilor cu handicap, nu sunt de aceeași natură. Prin urmare, decizia Parlamentului European din 25 martie 2004 a fost nelegală atunci când a precizat că alocația luxemburgheză, acordată copilului cu handicap al reclamantului, precum și alocația europeană, acordată reclamantului în calitate de tată al acestui copil, erau de aceeași natură. În răspunsul său din 16 iunie 2008 adresat reclamantului, Parlamentul s-a referit în mod întemeiat la jurisprudența *Centeno Mediavilla* [12], confirmând că legalitatea unei măsuri europene trebuie evaluată pe baza faptelor și a legislației existente la data adoptării sale. Cu toate acestea, în 2004, faptele relevante erau aceleași ca în cazul de față, și anume că fiul reclamantului avea un handicap și avea dreptul la alocația luxemburgheză. Ombudsmanul nu cunoaște nicio jurisprudență anterioară hotărârii în care alocația europeană dublă pentru creșterea copilului și alocația luxemburgheză au fost comparate în sensul articolului 67 alineatul (2) din statut.

31. Există o jurisprudență consacrată potrivit căreia actele administrative nelegale pot fi retrase cu efect retroactiv. Având în vedere *Hoogovens* [13], regula potrivit căreia revocarea este permisă numai într-un termen rezonabil nu pare să se aplice în mod necesar unor astfel de acte ilegale declarative [14].

32. În acest sens, Ombudsmanul a observat că Parlamentul și-a modificat în mod corespunzător practica administrativă de la data pronunțării hotărârii. Cu toate acestea, deși Parlamentul și-a revocat cu efect imediat măsura ilegală, acesta a refuzat să facă acest lucru retroactiv și să plătească reclamantului ceea ce a fost dedus în mod ilegal în cazul său. Cu toate acestea, Ombudsmanul a considerat că, în speță, ar fi rezonabil ca revocarea să fie retroactivă pentru a se conforma propriului obiectiv.

33. În primul rând, s-a constatat că **numai** reclamantul și domnul W. au copii cărora li se acordă alocația luxemburgheză. Prin urmare, aceștia erau singurii funcționari ai Parlamentului care puteau beneficia de revocare la acel moment și în viitor. Situația domnului W. a fost deja

remediată. Pentru a remedia acțiunile sale ilegale cu privire la reclamant, Ombudsmanul a hotărât că Parlamentul ar trebui să își revoce decizia, cu efect retroactiv, așa cum a procedat în cazul domnului W. după pronunțarea hotărârii.

34. În al doilea rând, în timp ce alocația europeană dublă pentru copii este de a ajuta funcționarii să facă față cheltuielilor mari necesare pentru îngrijirea unui copil cu handicap, alocația luxemburgheză este destinată să acopere costurile care permit persoanei cu handicap să funcționeze în societate. Ambele beneficii au un obiectiv social puternic. Prin acțiunile sale ilicite în prezenta cauză, Parlamentul a negat acest obiectiv și a pus în pericol așteptările legitime ale persoanei cu handicap pentru o viață mai bună. În acest sens, Ombudsmanul a reamintit articolul 26 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care prevede că Uniunea recunoaște și respectă dreptul persoanelor cu handicap de a beneficia de măsuri menite să le asigure independența, integrarea socială și profesională și participarea la viața comunității.

35. În sfârșit, în răspunsul său din 26 iunie 2008, Parlamentul s-a referit la principiul securității juridice pentru a justifica refuzul său de a revoca, cu efect retroactiv, decizia nelegală în cauză. Ombudsmanul nu a fost convins că nerespectarea de către reclamant a unui termen de introducere a unui recurs în fața Curții justifică sacrificarea intereselor private ale copilului său cu handicap și, în cele din urmă, ale copilului său cu handicap. Astfel cum a afirmat Curtea în hotărârea sa „clasică” SNUPAT, *referitoare la retragerea unei măsuri administrative nelegale*, „*principiul respectării securității juridice, oricât de important ar fi, nu poate fi aplicat în mod absolut, dar aplicarea sa trebuie coroborată cu cea a principiului legalității; întrebarea care dintre aceste principii ar prevala în fiecare caz particular depinde de o comparație a interesului public cu interesele private*”. [15] În mod similar, CEJ a făcut următoarea concluzie în hotărâre: „*În ceea ce privește stabilirea drepturilor recurente, decizia de deducere notificată la 18 septembrie 2000 a devenit definitivă cu toate efectele sale financiare, întrucât nu a fost contestată în termenul de introducere a unei acțiuni. Cu toate acestea, Curtea decide că Parlamentul trebuie să plătească recurentului sumele care au fost deduse în mod eronat din remunerația sa începând cu 1 iulie 2003, data la care decizia din 26 iunie 2003 a intrat în vigoare, precum și dobânzile.*”

36. Prin urmare, Ombudsmanul a considerat că refuzul de a despăgubi reclamantul pentru deducerea ilegală a indemnizației europene, refuzând astfel asistența financiară pentru părintele deja împovărat al unui copil cu handicap, nu a fost în conformitate cu principiile bunei administrări. Aceasta a constituit un caz de administrare defectuoasă. Acest lucru a fost agravat de faptul că, în prima sa plângere în temeiul articolului 90 alineatul (2), reclamantul a solicitat în mod specific Parlamentului să aștepte rezultatul cazului domnului W. înainte de a efectua deducerea, dar Parlamentul a refuzat să facă acest lucru.

37. Având în vedere cele de mai sus, Ombudsmanul a formulat următorul proiect de recomandare, în conformitate cu articolul 3 alineatul (6) din Statutul Ombudsmanului European.

„Parlamentul ar trebui să plătească retroactiv reclamantului alocația dublă pentru creșterea copilului pentru perioada cuprinsă între 1 martie 2004 și 1 aprilie 2005, și anume suma de 5 500

EUR.”

Argumentele prezentate Ombudsmanului după proiectul său de recomandare

Avizul motivat al Parlamentului

- 38.** În primul rând, Parlamentul a subliniat cel mai mare respect pentru observațiile Ombudsmanului, în special pentru că prezenta cauză afectează interesele unei persoane. Cu toate acestea, Comisia a refuzat să se conformeze proiectului de recomandare.
- 39.** Parlamentul a afirmat că recomandarea Ombudsmanului de a rambursa sumele deduse din cuantumul alocației duble pentru creșterea copilului în întreținere ar putea viza mai mult de doi funcționari.
- 40.** Situația administrativă și juridică a reclamantului a devenit definitivă deoarece nu a contestat-o în termenul prevăzut de statut. Potrivit jurisprudenței instanțelor Uniunii, termenele de depunere a plângerilor și a căilor de atac prevăzute la articolul 90 alineatul (2) [16] și la articolul 91 alineatul (3) [17] din statut sunt de ordine publică. Acestea au fost stabilite pentru a asigura claritatea și certitudinea în situațiile judiciare.
- 41.** Principiul securității juridice, un principiu general al dreptului european, ar trebui înțeles în sensul că autoritatea administrativă trebuie să asigure stabilitatea juridică a situațiilor judiciare individuale în timp și să se asigure că normele aplicabile sunt clare.
- 42.** Hotărârile de anulare a unui act administrativ individual nu se pot aplica situațiilor persoanelor care nu au fost părți la procedură. Reclamantul nu a fost parte la hotărâre și nu a fost vizat în mod direct de măsura anulată de CEJ.
- 43.** Având în vedere importanța principiului securității juridice și, în special, cerința de certitudine în situații judiciare, Parlamentul a afirmat că nu este în favoarea aplicării hotărârii în situația reclamantului.
- 44.** Situația reclamantului se referă la un drept individual în temeiul Statutului funcționarilor. În 2007, instanțele comunitare au emis alte hotărâri care au determinat Parlamentul să își modifice practica administrativă cu efect de la data pronunțării hotărârilor. În cazul în care Parlamentul ar decide în favoarea reclamantului, acest lucru ar crea probabil un precedent în cadrul instituției.
- 45.** Într-adevăr, în temeiul jurisprudenței instanțelor Uniunii [18], în cazul în care hotărârea ar fi aplicată funcționarilor aflați în situații similare, aceasta ar redeschide termenele pentru ca aceștia să conteste decizii similare, nu numai cele luate după pronunțarea hotărârii, ci și cele luate înainte de data pronunțării hotărârii.

46. În plus, o limită arbitrară a efectelor unei hotărâri judecătorești ar putea fi invocată sau contestată în cazul în care aplicarea sa retroactivă ar încălca principiile bunei gestiuni financiare și administrative.

47. Parlamentul a subliniat că ar putea exista, de asemenea, implicații bugetare considerabile în alte domenii în care instanțele europene au obligat o autoritate împuternicită să facă numiri să își modifice interpretarea Statutului funcționarilor. Parlamentul a făcut trimitere la Hotărârea *Cristina Asturias Cuerno/Comisia* [19] prin care Tribunalul a anulat decizia AIPN de a nu acorda o indemnizație de expatriere funcționarilor care au lucrat ca asistenți parlamentari într-o anumită perioadă. În cazul în care Parlamentul ar aplica retroactiv hotărârea în situația reclamantului, funcționarii vizați de cazul menționat anterior ar putea, de asemenea, să solicite Parlamentului plata retroactivă a indemnizațiilor lor de expatriere.

48. Jurisprudența *SNUPAT* la care Ombudsmanul s-a referit în proiectul său de recomandare prevede că principiul securității juridice nu este absolut, iar aplicarea sa trebuie coroborată cu cea a principiului legalității. Cu toate acestea, în aceeași hotărâre, CEJ a susținut că principiul securității juridice poate fi înlăturat în cazul în care aprecierea importanței respective a intereselor *în cauză „referează în primă instanță autorului deciziei respective”*. În plus, jurisprudența *SNUPAT* s-a bazat pe circumstanțe de fapt și de drept diferite de cele ale reclamantului.

49. Cu toate acestea, în speță, echilibrul intereselor este în favoarea interesului general, pentru a nu risca ca Parlamentul să fie obligat să retragă o măsură administrativă și să plătească sume datorate retroactiv atunci când o decizie care aduce atingere intereselor personale ale unui funcționar este anulată de instanțele Uniunii.

50. Parlamentul nu și-a luat niciun angajament față de reclamant cu privire la amânarea deciziei sale din cauza unei cauze pendinte în fața instanțelor Uniunii Europene.

Evaluarea Ombudsmanului

51. Ombudsmanul regretă profund faptul că Parlamentul a adoptat o abordare juridică cu privire la o plângere depusă de părintele unui copil cu handicap, fără a lua în considerare faptul că nu toate drepturile prevăzute în Statutul funcționarilor sunt aceleași.

52. Ombudsmanul nu consideră utilă inițierea unor noi schimburi de argumente juridice cu Parlamentul. Astfel cum se menționează în proiectul său de recomandare, chiar dacă Parlamentul nu este obligat din punct de vedere juridic să pună în aplicare hotărârea în ceea ce privește funcționarii care se află în circumstanțe similare, dar care nu au fost parte în cauză, Parlamentul nu este împiedicat din punct de vedere juridic să aplice interpretarea dată de Curte dreptului Uniunii unor astfel de funcționari.

53. În acest sens, Ombudsmanul ar dori să facă două observații. În primul rând, acesta amintește jurisprudența constantă [20], pe care Parlamentul o cunoaște cu siguranță, care

prevede că interpretarea dreptului Uniunii dată de Curte are un efect retroactiv, cu excepția cazului în care Curtea stabilește un termen în ceea ce privește efectele hotărârii sale asupra interpretării relevante [21]. Ombudsmanul arată că, în hotărârea pronunțată, Curtea nu s-a pronunțat cu privire la o astfel de limită în ceea ce privește interpretarea de către aceasta a articolelor relevante din statut.

54. În al doilea rând, acesta subliniază că deciziile Curții privind creanțele individuale referitoare la alocațiile familiale destinate personalului cu **copii** cu handicap prezintă o importanță deosebită, chiar dacă nu au efect *erga omnes*. Drepturile fundamentale ale copiilor [22] și ale persoanelor cu handicap [23] sunt implicate în prezenta cauză. Acestea sunt codificate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și constituie un act legislativ obligatoriu al UE. Ombudsmanul nu consideră că ponderea socială a indemnizației de expatriere plătite unui funcționar pentru că locuiește în capitala europeană și nu în propria țară este aceeași cu cea a alocației pentru copii cu dublă întreținere plătită personalului care trebuie să aibă grijă de copiii lor cu handicap. Ombudsmanul constată, în această privință, că, în hotărârea pronunțată, cea mai înaltă instanță din UE a decis să nu urmeze punctul de vedere al avocatului său general, ci să decidă în favoarea părintelui unui copil cu handicap.

55. Parlamentul pare să considere că, în cazul în care acceptă recomandarea Ombudsmanului, numeroșii funcționari vizați de hotărâre sau alte hotărâri în cazurile în care aceștia nu au fost parte și în care Parlamentul a fost condamnat pentru ilegalitatea acțiunilor sale, va solicita același tratament. Cu toate acestea, Ombudsmanul subliniază că acceptarea de către Parlament a proiectului său de recomandare ar constitui doar un precedent pentru circumstanțe *similare*. Chiar dacă Parlamentul susține că există mai mult de două cazuri similare în rândul personalului său, Ombudsmanul este convins că acestea sunt încă foarte puține ca număr.

56. Parlamentul a ales să nu accepte proiectul de recomandare pe care Ombudsmanul l-a făcut în favoarea părintelui unui copil cu handicap. Parlamentul reprezintă cetățenii europeni și ar trebui să înțeleagă și să respecte mai bine situația acestor părinți decât orice altă instituție. Cu toate acestea, nu a reușit să facă acest lucru. În plus, Parlamentul a acționat în mod evident inechitabil prin faptul că nu a urmat cererea reclamantului de a-și suspenda decizia înainte de pronunțarea hotărârii. Ombudsmanul nu are altă opțiune decât să închidă cazul și să facă o observație critică mai jos.

57. Având în vedere cele de mai sus, Ombudsmanul consideră, de asemenea, oportun să informeze Comisia pentru petiții a Parlamentului cu privire la poziția serviciilor sale administrative în ceea ce privește drepturile fundamentale ale copiilor și ale persoanelor cu handicap.

B. Concluzii

Pe baza anchetei sale cu privire la această plângere, Ombudsmanul o închide cu următoarea observație critică:

Refuzul Parlamentului de a-l despăgubi pe reclamant pentru deducerea ilegală a indemnizației europene, refuzând astfel asistența financiară pentru părintele deja împovărat al unui copil cu handicap, nu a fost în conformitate cu principiile bunei administrări. Acest lucru este agravat de faptul că, în prima sa plângere în temeiul articolului 90 alineatul (2), reclamantul a solicitat în mod specific Parlamentului să aștepte rezultatul cazului domnului W. înainte de a efectua deducerea, dar Parlamentul a refuzat să facă acest lucru.

Acesta a fost un caz de administrare defectuoasă.

Reclamantul și Parlamentul vor fi informați cu privire la această decizie.

P. Nikiforos Diamandouros

Adoptată la Strasbourg la 18 octombrie 2010

[1] Articolul 67 alineatul (3) din statut are următorul cuprins: *„Alocația pentru creșterea copilului în întreținere poate fi dublată printr-o decizie motivată specială a autorității împuternicite să facă numiri, bazată pe documente medicale prin care se stabilește că copilul în cauză suferă de un handicap psihic sau fizic care îl implică pe funcționar în cheltuieli mari.”*

[2] Articolul 67 alineatul (2) din statut are următorul cuprins: *Funcționarii care primesc alocații familiale specificate în prezentul articol trebuie să declare alocațiile de aceeași natură plătite din alte surse; aceste din urmă indemnizații se deduc din cele plătite în temeiul articolelor 1, 2 și 3 din anexa VII.”*

[3] Cauza T-33/04 Weißenfels/Parlamentul European, RecFP, 2006, p. I-A-2-1.

[4] Cauza C-135/06 P Weißenfels/Parlamentul European, Rec. 2007, p. I-12041.

[5] În răspunsul său la plângerea reclamantului în temeiul articolului 90 alineatul (2), Parlamentul a declarat că a anulat decizia de a reduce alocația luxemburgheză la alocația simplă legală pentru creșterea copilului atunci când copiii reclamantului au împlinit vârsta de 26 de ani, pe motiv că aceste două indemnizații nu erau de aceeași natură.

[6] Cauza T-147/95 Pavan/Parlamentul European, Rec. 1996, SC I-A-291.

[7] Articolul 91 alineatul (3) din statut are următorul cuprins: *„Recursurile prevăzute la alineatul (2) se depun în termen de trei luni. Perioada începe:*

— la data notificării deciziei luate ca răspuns la plângere;

— la data expirării termenului prevăzut pentru memoriul în replică în cazul în care calea de atac este îndreptată împotriva unei decizii implicite de respingere a reclamației depuse în temeiul articolului 90 alineatul (2); cu toate acestea, în cazul în care o reclamație este respinsă printr-o decizie expresă, după ce a fost respinsă printr-o decizie implicită, dar înainte de expirarea termenului de introducere a unei căi de atac, termenul de introducere a căii de atac începe să curgă din nou.”

[8] A se vedea nota de subsol 4 de mai sus.

[9] Ordonanța Tribunalului de Primă Instanță din 11 iulie 1997: Cauza T-16/97 Chauvin/Comisia, Rec. 1997, p. II-681, punctul 43.

[10] Ombudsmanul reamintește că, în trecut, Parlamentul a aplicat *erga omnes* funcționarilor săi interpretarea juridică a unei instanțe a Uniunii Europene într-o anumită cauză pendinte în fața sa. Acest lucru s-a întâmplat în legătură cu măsurile tranzitorii prevăzute în anexa XIII la noul Statut al funcționarilor. O astfel de acțiune confirmă faptul că, spre deosebire de ceea ce Parlamentul consideră în prezent, este perfect legal ca o instituție să aplice interpretarea juridică a unei instanțe europene.

[11] Cauza C-135/06 P Weißenfels/Parlamentul European, Rec. 2007, p. I-12041, în special punctul 99:

„Prin urmare, indemnizația prevăzută în Statutul funcționarilor și indemnizația luxemburgheză nu sunt de aceeași natură în sensul articolului 67 alineatul (2) din statut.”

[12] Cauza C-443/07 P Isabel Clara Centeno Mediavilla și alții/Comisia, hotărârea din 22 decembrie 2008, nepublicată încă în Repertoriu.

[13] Cauza 14/61 Koninklijke Nederlandsche Hoogovens en Staalfabrieken N.V./Înalta Autoritate a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului, Rec., 1962, p. 253.

[14] A se vedea jurisprudența menționată anterior, punctul 6:

În plus, trebuie făcută o distincție, deoarece regula care impune ca retragerea să aibă loc într-un termen rezonabil variază în esență și în măsură în funcție de circumstanțe. De fapt, această normă, care poate avea o importanță considerabilă atunci când este vorba de decizii care creează drepturi individuale, are o importanță mai mică atunci când este vorba de decizii pur declarative... problema „unui termen rezonabil nu ar putea avea o importanță decisivă în acest caz, ci a constituit doar un singur element în interesul special al reclamantului pentru respectarea principiului securității juridice, principiu pe care înalta autoritate era obligat să îl ia în considerare și pe care l-a luat în considerare”.

[15] Cauzele conexate 42 și 49/59 SNUPAT / Înalta Autoritate , Rec., 1961, p. 1953, punctul 78.

[16] Articolul 90 alineatul (2) din statut are următorul cuprins: „Orice persoană căreia i se aplică prezentul statut poate depune la autoritatea împuternicită să facă numiri o reclamație împotriva unui act care o lezează, fie în cazul în care autoritatea menționată a luat o decizie, fie în cazul în care aceasta nu a adoptat o măsură prevăzută de statut. Plângerea trebuie depusă în termen de trei luni. Perioada începe să curgă:

— la data publicării actului, dacă este o măsură de natură generală;

— la data notificării deciziei persoanei în cauză

— la data expirării termenului de răspuns, în cazul în care plângerea se referă la o decizie implicită de respingere a unei cereri, astfel cum se prevede la alineatul (1).”

[17] A se vedea nota de subsol 7 de mai sus.

[18] Cauza C-389/98 P Gevaert/Comisia, Rec. 2001, p. I-65, punctele 49, 55, 56 și cauza T-242/94 Sergio del Plato/Comisia, Rec. 1994, p. II-961 punctele 18 și 20: „O decizie privind unul sau mai mulți colegi ai solicitantului poate [...] constitui un nou fapt substanțial care justifică reexaminarea cazului său atunci când situațiile în cauză sunt similare și, în special, atunci când motivele care justifică decizia care poate fi adoptată în urma reexaminării nu sunt diferite de motivele care au justificat adoptarea deciziei pe care solicitantul o invocă cu titlu de fapt nou.”

[19] A se vedea cauza T-473/04 Cristina Asturias Cuerno/Comisia, hotărârea din 19 iunie 2007, nepublicată încă în Repertoriu. Prezenta cauză privea acordarea unei indemnizații de expatriere funcționarilor sau altor agenți care au lucrat ca asistenți parlamentari în perioada de referință prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din anexa VII la statut.

[20] Ombudsmanul reamintește că, în cadrul discuțiilor juridice, trimiterile la jurisprudența referitoare la principiile dreptului Uniunii se fac prin analogie, iar nu pentru că împrejurările cauzei menționate sunt identice cu cele din cauza discutată.

Hotărârea Curții din 21 septembrie 1988, Blaizot/Universitatea din Liege și alții (C24/86, Rec., p. I-379, punctul 27 și jurisprudența citată).

[22] A se vedea articolul 24 (Drepturile copilului) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (http://www.europarl.europa.eu/charter/default_en.htm [Link]).

„1. Copiii au dreptul la protecția și îngrijirea necesare pentru bunăstarea lor. Ei își pot exprima opiniile în mod liber. Aceste puncte de vedere sunt luate în considerare cu privire la aspectele care îi privesc în funcție de vârstă și de maturitate.

2. În toate acțiunile legate de copii, indiferent dacă sunt întreprinse de autorități publice sau instituții private, interesul superior al copilului trebuie să fie considerat primordial.

3. Orice copil are dreptul de a menține în mod regulat o relație personală și un contact direct cu ambii părinți, cu excepția cazului în care acest lucru contravine intereselor sale.”

[23] A se vedea articolul 26 (Integrarea persoanelor cu handicap) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene:

„Uniunea recunoaște și respectă dreptul persoanelor cu handicap de a beneficia de măsuri menite să le asigure independența, integrarea socială și profesională și participarea la viața comunității.”